

Suskun Kalplerin Duası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Kasım 2024

Tanrı sevgidir. Bazıları sevgiyi aramadan sevginin içine doğar. Bazıları sevgi uğruna yokuşlara tırmanır.

Tanrı hatırlayıştır. “İnsan”, kökü nisyan; yani “unutmak” demektir. İnsan sevgiyi de unuttur, kendini de unuttur. Tanrı’yı da unuttur. İnsan unuttur. Tanrı sevgisiyle insana kendini yeniden, yeniden hatırlatır. Bunun için türlü nedenler yaratır. “İşte size Nedenlerin ve Çözümlerin Tanrısı!” Tanrı’ya çözüm bulmak zor gelmez. O istediği için bize kendisini buldurur.

“O, dilediğini hidayete erdirir.”

(Kasas/ 56.)

“O dilemedikçe siz dileyemezsiniz.”

(Tekvir/ 29.)

Tanrı umuttur. Tüm karanlık gecelerimizde, korkularımızda, kederlerimizde kalbe sükûnet bahşeden, bekleyişlerimizi hayırla sonuçlandırandır.

Tanrı önemseyendir. Hiç kimselerin hatırına düşmediğimizde bizi kendisine davet edip bizi zaman fark etmeksizin bekleyendir. Bizi de nedenlerin çözümleri için bekletendir. Bekleyişler de Tanrı’dandır. İnsan bir bekleyişle bir ömrü tüketir. Küçük Prens kitabında yazar şöyle demişti:

“Çiçekler açar, mühim olan beklemektir.”(Alıntı)

Şahsına münhasır bir bekleyiş:

Ne külfet ne emir ne de yakarış:

Azadesi evrenin ve işte soluk teninde zemherinin...

Aşka bağdaş kuran

Kâh bir deyiş kâh derviş

İssızlığa müptela

Haznesinden taşan her coğrafya

Zanların çürütüldüğü

Sözcüklerin sömürüldüğü değil üstelik

Dik alası cihanın

Renklerinse sürüldüğü coğrafya misali

Ne tedirgin ne sıradan

Ne soluksuz ne soysuz

Varsa yoksa İlahi Terbiye

İlahi Adaletin açılımı türlü türlü lehçe

Yâdında mazinin yandan çarklı bir tekne
Ömrün kasidesi sözcüklerin esnekliği
Hibe edilmiş iken her yürek her hisse
Ve işte mülkiyeti kâinatın
Münferit ve tekil hecelerde saklı her çehre

Dominant iken asa
Devrik iken hangi sözcükse saf tutan bir yasa:
Yandıkça çözülen
Yardıkça büyüyen o yama
Geminin dümeni kimdeyse artık
Kırık bir yürek misali
Sapladıkça derine
Yakışan kula
Yar bildiğimiz her duygu nasıl saklıysa ufukta

Şimdiyiz ve dünümüz ve yarınımız
Yakarışın hası
Çarklı ruhun verandası
Yanık bir yürek misali
Yakartan her İlahi Acı
Ve işte şüheda bir dünde
Sürmenaj her imge
Feryadı sonsuzluğun
Fink atan coşkunun
Mermerden mezar taşı
En çok da İlahi ışığının yanıp sönmeden saf tuttuğu
Ne zemheridir engel olan
Ne de yürek sevdikçe tutuşan
Minnet de etmeden bir Allah'ın kuluna

Bir ferman yazılası
Büyüyen fidan misali yakarışı
Nasıl ki ulaşır arşı alaya
Tüm sökükler bıçkın
Tüm renklerse solgun
Üzengisi imgenin
Üzerine alınmadığı kadar zalim

Ve işte meşakkatli bir dileğin ve kulun
İçine akıttığı gözyaşı

Yarenlik
Seyranlık
Yâdı dünün hele ki O Kapı
Değil mi ki aralık...
Devinen bir ihlas
Devirden devire uzanan
Hadisler ve sureler ve gün batımı
Ve umudun arka sayfası
Ufkun ve Mevla'nın tayin ettiği
Sökün etti mi de zemheri
Ve işte o kardelen
Ve işte hüznün yüklü serpinti
Sancılı bir doğum ve de ölüm

Suskun kalplerin duası
Hız kesmeden akan yaşı ve yası
Mademki sığdırdığı Müminin en derine
Yakut gözlerinde sevginin
Yanar da yanar ve büyür Aşkın kiblesinden
Asla sökün etmeden
Firari bir dilek
Fedaisi iken sevginin, o haşmetli yürek
Kopuk değil
Sapkın hiç değil

Duygular ki dualara eşlik eden hız kesmeden
D/ağlandıkça insan denen varlık
Ve de kutsanmış iken O İlahi Işık
Sönmez ferî neferin...